

Sygn. akt I ACa 517/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny:

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Danuta Jezińska
Sędziowie:	SA Maria Iwankiewicz SA Eugeniusz Skotarczak (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Magdalena Goltsche

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2013 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w C.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 24 kwietnia 2013 r., sygn. akt VIII GC 389/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie II powództwo oddala;

2. w punkcie V zasądza od powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w C. kwotę 3617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem kosztów postępowania;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3810 (trzy tysiące osiemset dziesięć) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA E. Skotarczak SSA D. Jezińska SSA M. Iwankiewicz

Sygn. akt I ACa 517/13

UZASADNIENIE

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w C. kwoty 90.018,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od wyszczególnionych w pozwie kwot za wskazane okresy oraz o zasądzenie kosztów procesu. Podstawę należności stanowiły faktury za dostawę ciepła, wystawione na podstawie łączącej strony umowy z dnia 19 października 2001 r.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

Powódka ograniczyła powództwo o kwotę 49.832,54 zł zrzekając się w tym zakresie roszczenia.

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2013r. Sąd Okręgowy w Szczecinie umorzył postępowanie w zakresie żądania kwoty 49.832,54 zł, zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 40.186,33 zł z ustawowymi odsetkami od szczegółowo wskazanych w wyroku kwot i za poszczególne okresy, oddalił powództwo w pozostałej części, orzekł o kosztach procesu co do zasady.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły ustalenia, według których w dniu 19 października 2001 r. powódka zawarła z pozwaną umowę sprzedaży ciepła. Zgodnie z § 5 ust. 1 umowy, po zatwierdzeniu taryfy przez Urząd Regulacji Energetyki pozwana miała regulować opłaty wynikające z taryfy. W myśl § 5 ust. 4 umowy, ceny i stawki opłat za świadczone usługi miały zostać określone w taryfie dla ciepła, a dostawca nie częściej niż raz na 12 miesięcy miał dostosowywać ceny i stawki opłat do zmieniających się warunków ekonomicznych. W § 5 ust. 5 umowy wskazano, że o zmianie cen i stawek odbiorca zostanie powiadomiony pisemnie na co najmniej 30 dni przed wprowadzeniem nowych cen i stawek. W § 5 ust. 6 umowy zapisano, że zmiany cen, stawek opłat, wprowadzone według zasad określonych w ust. 5, wymagają aneksu do umowy. Z kolei w myśl § 11 ust. 4 umowy, jej zmiany i uzupełnienia miały być dokonywane pod rygorem nieważności w drodze aneksu do umowy, podpisanego przez obie strony.

Wcześniej, bo w dniu 1 lipca 2001 r. powódka zawarła z pozwaną umowę sprzedaży ciepła, na mocy której zobowiązała się dostarczać pozwanej energię cieplną do miejscowości C.. W § 5 ust. 5 tej umowy wskazano, że o zmianie cen i stawek odbiorca zostanie powiadomiony pisemnie, co najmniej 30 dni przed wprowadzeniem nowych cen i stawek. Zgodnie z § 5 ust. 6 umowy zmiany cen, stawek opłat, wprowadzone według zasad określonych w ust. 5 nie wymagały aneksu do umowy.

Powódka do dnia 9 czerwca 2005 r. posiadała koncesję na przesył i dystrybucję ciepła. Decyzją z dnia 10 czerwca 2005 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki postanowił o wygaśnięciu tej koncesji. Jeszcze w czasie posiadania koncesji powódka dokonywała zmiany taryf. Po dacie cofnięcia koncesji powódka ustaliła nową taryfę na ciepło. Następną zmianą taryfy miała miejsce w lipcu 2007 r. Żadna z wyżej wymienionych zmian taryfy nie była kwestionowana przez pozwaną i były uznane za obowiązujące pomimo braku podpisania pisemnego aneksu do umowy z dnia 19 października 2001 r. Po wprowadzeniu taryfy z dnia 15 stycznia 2009 r., o której pozwana została powiadomiona dołączeniem odpowiedniej informacji do faktury za wrzesień 2008r., pozwana początkowo płaciła kwoty wyższe niż wynikające z taryfy wprowadzonej w lipcu 2007 r., lecz niższe niż wynikające z taryfy z dnia 15 stycznia 2009 r., co wynikało z tego, że powódka z powodu pomyłki wystawiała pozwanej faktury z ceną podwyższoną o połowę podwyżki przewidzianej taryfą z dnia 15 stycznia 2009r.

Gdy powódka zorientowała się, że nie uwzględniła całości podwyższenia cen i stawek z nowej taryfy i zaczęła wystawiać pozwanej faktury uwzględniająca całość podwyżek z taryfy z dnia 15 stycznia 2010 r., pozwana odmówiła zapłaty ponad kwoty wynikające z taryfy z lipca 2007 r. wskazując, że zgodnie z obowiązującą strony umową zmiana cen dostawy energii cieplnej winna być przeprowadzona aneksem do umowy, czego nie dokonano.

Wpłaty zostały dokonane w wysokości odpowiadającej taryfie ustalonej w lipcu 2007r. Przy zastosowaniu stawek wprowadzonych taryfą obowiązującą od dnia 16 stycznia 2009 r. zapłata z tych faktur byłaby wyższa o kwotę 40.186,33 zł.

Sąd Okręgowy ocenił, że roszczenie powódki należy kwalifikować jako wynikające z umowy sprzedaży energii, do której stosuje się przepisy o sprzedaży rzeczy. W celu rozstrzygnięcia sporu Sąd dokonał interpretacji przepisów

umowy z dnia 19 października 2001 r. dotyczących sposobu wprowadzenia nowych stawek, zawartych w § 5 umowy i uznał, że regulację w tym zakresie należy traktować jako wyczerpującą, a jednocześnie swoistą w sprawie warunków zmiany cen za dostarczane ciepło. Jej obowiązywanie nie uległo modyfikacji w zakresie warunków wprowadzania zmienionej taryfy po tym, jak przestała ona podlegać zatwierdzeniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Taryfa ciepła nie stanowiła – jak podnosiła powódka - wzorca umowy wiążący strony w przypadku gdy odbiorca nie skorzysta z prawa wypowiedzenia umowy, jednak jej wprowadzenie wymagało wyłącznie procedury określonej w § 5 umowy, z tym odstępstwem, że taryfa nie miała uzyskać zatwierdzenia przez Prezesa Regulacji Energetyki.

Swoistość regulacji § 5 umowy i jej wyczerpujący charakter skutkowało tym, że ma ona walor regulacji szczególnej w stosunku do postanowienia § 11 ust. 4 umowy, w związku z powyższym należy odrębnie oceniać zastrzeżenie formy pisemnej dla wprowadzenia zmiany taryfy opłat od zastrzeżenia formy pisemnej dla innych zmian i uzupełnień umowy. Wymaganie wprowadzenia aneksu do umowy, określone w § 5 ust. 6 nie zawiera rygору nieważności. Oznacza to, że forma pisemna została zastrzeżona jedynie dla celów dowodowych.

W ocenie Sądu przeprowadzone dowody oraz okoliczności niesporne wskazują na to, że doszło do zmiany stawek opłat za dostarczenie ciepła na podstawie tej umowy, taryfą wchodzącą w życie w dniu 15 stycznia 2009r. Sąd miał na względzie, oprócz zapisów umowy, kontekst sytuacyjny obejmujący między innymi dotychczasową praktykę w realizacji umowy. Pozwana za każdym razem uwzględniała zmiany taryfy, o których była informowana zgodnie z § 5 ust. 5 umowy. Powyższe oznacza, że strony interpretowały umowę w ten sposób, że obowiązywanie zmiany taryfy wymagało wcześniejszej informacji ze strony powódki o wchodzącej w życie zmianie. Gdyby pozwana nie zgadzała się z wprowadzeniem taryfy, zmienionej z uwzględnieniem warunków wynikających z § 5 ust. 4 umowy, pozostawało jej wypowiedzenie umowy na podstawie § 11 ust. 6.1.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, że po stronie powódki powstało roszczenie o zapłatę, począwszy od lutego 2010 roku opłaty, w wysokości stanowiącej różnicę między kwotą uregulowaną a wynikającą z taryfy z dnia 15 stycznia 2009r., które częściowo uległo jednak przedawnieniu.

Sąd umorzył postępowanie w zakresie, w jakim powódka cofnęła pozew wskazując, iż pozwana zapłaciła tą kwotę przed wytoczeniem powództwa i okoliczność tę uwzględnił przy rozstrzygnięciu w zakresie kosztów postępowania przyjmując, że powódka wygrała proces w 45 %.

Pozwana zaskarżyła wyrok w zakresie uwzględniającym żądanie oraz co do kosztów procesu zarzucając naruszenie prawa materialnego:

- art. 76 zd. pierwsze k.c. w zw. z art. 65 k.c. poprzez przyjęcie, że dla zmiany postanowień umowy w zakresie wysokości opłat nie została zastrzeżona forma pisemna pod rygorem nieważności, podczas gdy wynika to z § 11 ust. 4 umowy;
- art. 74 § 1 k.c. w zw. z art. 65 k.c. poprzez przyjęcie, że w zakresie zmiany wysokości opłat strony zastrzegły formę pisemną jedynie dla celów dowodowych, podczas gdy co innego wynika z § 11 ust. 5 umowy;
- art. 65 k.c. poprzez przyjęcie, że § 5 umowy należy interpretować bez uwzględnienia postanowień § 11 ust. 4 umowy;
- art. 555 k.c. w zw. z art. 554 k.c. poprzez uwzględnienie powództwa w zakresie, w jakim roszczenia uległy przedawnieniu, a zarzut w tym zakresie został podniesiony w odpowiedzi na pozew

W oparciu o sformułowane zarzuty pozwana wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna.

Istota sporu sprowadzała się do interpretacji przepisów umowy zawartej przez strony w dniu 19 października 2001r., stanowiącej podstawę zgłoszonych przez powódkę roszczeń. W tym zakresie, po rozważeniu argumentów podnoszonych przez obie strony oraz przy uwzględnieniu zebranego materiału dowodowego, Sąd Apelacyjny uznał, że na aprobatę zasługuje stanowisko pozwanej, przedstawione przed Sądem I instancji i podtrzymane w apelacji.

Zgodnie z art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Korzystając z tego unormowania strony niniejszego procesu w umowie z dnia 19 października 2001r. uregulowały sposób wprowadzenia zmian w zakresie cen i stawek ustalonych w taryfie, określonej w załączniku nr 2. Zgodnie z § 11 ust. 2 tej umowy ustawa Prawo energetyczne znajduje zastosowanie jedynie w przypadkach w umowie nieuregulowanych. Powódka nie może zatem powoływać się na postanowienia tej ustawy, bez uwzględnienia poszczególnych zapisów umowy.

Niezbędne jest więc przeprowadzenia wykładni umowy według reguł określonych w art. 65 k.c. Na gruncie tego przepisu w doktrynie i judykaturze dominuje kombinowana metoda wykładni oparta na kryteriach subiektywnym i obiektywnym, która nakazuje uwzględnić różne kryteria oceny oświadczenia woli, takie jak: okoliczności, w których zostało ono złożone, zasady współzycia społecznego, ustalone zwyczaje, zgodny zamiar stron oraz cel umowy (por. Z. Radwański (w:) System Prawa Prywatnego, t. 2, s. 51 i n.). Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 1995 r. w sprawie III CZP 66/95 (opubl. OSNC 1995, nr 12, poz. 168) wyjaśnił, że stosowanie metody kombinowanej do oświadczeń woli obejmuje zasadniczo dwie fazy. **W** pierwszej fazie wymaga wyjaśnienia, jak strony rzeczywiście rozumiały złożone oświadczenie woli, a w szczególności, jaki sens łączyły z użytym w oświadczeniu woli zwrotem lub wyrażeniem. W razie ustalenia, że były to te same treści myślowe, pojmowany zgodnie sens oświadczenia woli trzeba uznać za wiążący. Jeżeli natomiast okaże się, że strony nie przyjmowały tego samego znaczenia oświadczenia woli, konieczne jest przejście do drugiej fazy wykładni (obiektywnej), w której właściwy dla prawa sens oświadczenia woli ustala się na podstawie przypisania normatywnego, czyli tak, jak adresat sens ten zrozumiał i rozumieć powinien. Za wiążące uznać trzeba w tej fazie wykładni takie rozumienie oświadczenia woli, które jest wynikiem starannych zabiegów interpretacyjnych adresata. Ustalenie, treści oświadczenia woli, wymaga każdorazowo uwzględniania informacji pochodzących z bezpośredniego kontekstu, w jakim miało miejsce jego złożenie.

Strony w procesie podnoszą przeciwstawne twierdzenia co do tego, jakiej treści oświadczenia woli złożyły zawierając umowę z dnia 19 października 2001r. Przychylenie się do stanowiska jednej z nich wymaga zatem uwzględnienia ujawnionych w sprawie okoliczności, które mogą mieć znaczenia dla wykładni niniejszej umowy. Trzeba przy tym zaznaczyć, że zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zd. pierwsze k.p.c. powódkę obciążał obowiązek naprowadzenia dowodów na okoliczność, iż strony przyjęły przedstawiony przez nią sposób wprowadzenia nowych cen i stawek. W ocenie Sądu Apelacyjnego powódka nie udźwignęła tego obowiązku. Poza przedstawieniem własnej argumentacji nie przywołała takiego materiału dowodowego, który potwierdzałby jej twierdzenia o tym, iż wolą stron było wprowadzenie zmian cen i stawek na podstawie jej jednostronnego oświadczenia złożonego drugiej stronie w odpowiednim terminie. Ujawnione w sprawie okoliczności i złożone dowody wskazują na to, że intencja stron była odmienna. Pomimo prawidłowo poczynionych ustaleń Sąd I instancji pominął przy wykładni umowy stanowiącej podstawę żądania, iż była to kolejna umowa sprzedaży ciepła łączącą strony. Poprzednia umowa, zawarta w dniu 1 lipca 2001r. z poprzednikiem prawnym powoda, dotyczyła innego miejsca dostawy, poza tym poszczególne jej postanowienia są w znacznym zakresie zbieżne z postanowieniami umowy z dnia 19 października 2001r., a przy tym tożsamy jest układ treści obu umów. Porównanie treści § 5 i 11 umów wykazuje, że zachodzą różnice w zakresie dotyczącym sposobu wprowadzenia zmiany cen i stawek oraz w zakresie wymaganej formy zmiany umowy. W umowie z dnia 1 lipca 2001r. § 5 ust. 6 stanowi, że „zmiany cen, stawek opłat wprowadzone wg zasad określonych w ustępie poprzedzającym (poprzez powiadomienie odbiorcy na co najmniej 30 dni przed wprowadzeniem zmian) nie wymagają aneksu do umowy”. W § 11 ust. 4 strony postanowiły, że „zmiany uzupełnienia mogą być dokonane pod rygorem nieważności wyłącznie w drodze aneksu podpisanego przez obie strony, nie dotyczy postanowień § 5

ust. 6". Z kolei w umowie z dnia 19 października 2001r. w § 5 ust. 6 zawarto zapis, zgodnie z którym „zmiany cen, stawek opłat wprowadzone wg zasad określonych w ustępie poprzedzającym (poprzez powiadomienie odbiorcy na co najmniej 30 dni przed wprowadzeniem zmian) wymagają aneksu do umowy. § 11 ust. 4 tej umowy stanowi, że „zmiany uzupełnienia umowy mogą być dokonane pod rygorem nieważności wyłącznie w drodze aneksu podpisanego przez obie strony. Różnice między treścią przytoczonych postanowień obu umów są oczywiste, a ich zakres nakazuje uznać, że modyfikacja postanowień umowy z dnia 19 października 2001r. w stosunku do odpowiadającym im postanowień wcześniejszej umowy z dnia 1 lipca 2001r. jest zabiegiem zamierzonym. Wyeliminowanie z § 11 ust. 4 zapisu „nie dotyczy postanowień § 5 ust. 6” oraz zastąpienie w § 5 ust. 6 zwrotu „nie wymagają aneksu do umowy” zwrotem „wymagają aneksu do umowy” jednoznacznie wskazuje na kierunek i sposób zmiany warunków umownych. Wprowadzenie nowych cen i stawek, które według zapisów umowy z dnia 1 lipca 2001r. nie wymagały aneksu do umowy, a dodatkowo w sposób wyraźny zostały zwolnione z wymogu zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności, według treści umowy z dnia 19 października 2001r. muszą zostać dokonane w formie aneksu, zaś usunięcie z § 11 ust. 4 zapisu „nie dotyczy postanowień § 5 ust. 6” wskazuje na to, że wymóg zmian umowy w formie pisemnej pod rygorem nieważności dotyczy wszystkich zmian umowy. Jednocześnie wskazane różnice powodują, że powódka przy zachowaniu starannych zabiegów interpretacyjnych nie mogła zinterpretować umowy z dnia 19 października 2001r. w omówionych zakresie, inaczej niż wyżej zostało przedstawione. Powódka nie przedstawiła żadnych dowodów pozwalających sądzić, iż opisane różnice w zapisach umownych były spowodowane inną przyczyną niż wola zmiany warunków wprowadzania nowych cen i stawek.

Uwzględniając powyższe rozważania należy przyznać rację stronie pozwanej, iż według umowy zmiana cen i stawek wymagała zmiany umowy na piśmie pod rygorem nieważności. Wobec takiego ustalenia nieistotna dla rozstrzygnięcia jest okoliczność, iż wcześniejsze zmiany cen i stawek pozwana uwzględniała realizując płatności na rzecz powódki, choć nie doszło w tym zakresie do zmiany umowy na piśmie. Wobec przewidzianego rygoru, powódka nie może powoływać się na takie zachowanie odbiorcy. Skoro strony postanowiły, że zmiana umowy wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności, to jakiegokolwiek ich zgodne zachowanie stanowiące odstępstwo od tej reguły nie może zostać uznane za skuteczną modyfikację umowy. Dokonywanie przez pozwaną płatności według nowych cen, pomimo braku zmiany umowy, należy zakwalifikować jako świadczenie bez podstawy prawnej, spełniane w warunkach przewidzianych w art. 411 pkt 1 k.c.

Gdyby nawet uznać, iż § 11 ust. 4 umowy z dnia 19 października 2001r. nie ma zastosowania do zmian cen i stawek, do czego jednak w ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest uzasadnionych podstaw, przeciwko stanowisku powódki o wiążącej pozwaną zmianie taryfy z dniem 15 stycznia 2009r. przemawia treść § 5 ust. 6 umowy, który przewiduje obowiązek wprowadzenia zmian w tym zakresie aneksem. Aneksowanie umowy to nic innego jak złożenie przez strony zgodnych oświadczeń woli o przyjęciu zmienionych warunków umownych. Nie można zatem podzielić stanowiska Sądu I instancji, iż w sytuacji, gdy pozwana nie godziła się na zmianę cen i stawek, winna wypowiedzieć umowę. Taki pogląd pozostaje w sprzeczności z uznaniem przez ten Sąd, że regulacje zawarte w § 5 umowy są wyczerpujące, a taryfa nie stanowiła wzorca umowy. Skoro postanowienia § 5 umowy nie przewidywały jednostronnej zmiany taryfy, a art. 384¹ k.c. nie znajdował zastosowania, zmiana mogła dojść do skutku tylko w razie złożenia przez strony zgodnych oświadczeń woli. Nie jest natomiast uzasadniony wniosek, że pozwana regulując po 15 stycznia 2009r. faktury według podwyższonych stawek w sposób dorozumiany wyraziła aprobatę dla wprowadzonych zmian. Nie można bowiem tracić z pola widzenia, że przyjęte w nich stawki nie pokrywały się z informacją o nowej taryfie, powódka na skutek swojego błędu nieprawidłowo ustaliła należności, a w konsekwencji nie była uprawniona do tego, aby zachowanie pozwanej polegające na zapłacie kilku faktur zinterpretować jako zgodę na zmianę umowy. Zatem nawet gdyby uznać, że rygor nieważności nie dotyczył zmiany cen i stawek, brak jest podstaw do przyjęcia, że strony – choćby w sposób dorozumiany – wprowadziły do umowy po dniu 15 stycznia 2009 r. nową taryfę.

Niezależnie od powyższych rozważań marginalnie wskazać należy, że zarzut przedawnienia części roszczeń zgłoszonych przez pozwanego w odpowiedzi na pozew jest zasadny. Dotyczy to należności z faktur VAT: nr (...) z dnia 28.02.2010 r., nr (...) z dnia 31.03.2010 r., nr (...) z dnia 30.04.2010 r., nr (...) z dnia 31.05.2010 r., nr (...) z dnia 30.06.2010 r. na ogólną kwotę 11.364,34 złotych (bez odsetek).

Dochodzone przez pozwanego kwoty wynikają z umowy sprzedaży energii, do której, zgodnie z art. 555 k.c. stosuje się przepisy o sprzedaży. Przepis art. 554 k.c. przewiduje dwuletni termin przedawnienia roszczeń z tytułu umowy sprzedaży, a ponieważ okres ten upłynął przed dniem wniesienia pozwu, wskazane roszczenie uległo przedawnieniu. Przepis art. 554 k.c. jest przepisem szczególnym wobec art. 118 k.c. na który powoływała się strona powodowa.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Apelacyjny uznał, że powództwo w zakresie objętym apelacją nie zasługiwało na uwzględnienie i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji zmieniając jednocześnie rozstrzygnięcie o kosztach postępowania poprzez obciążenie powoda jako stronę przegraną w całości kosztami poniesionymi przez przeciwnika- stosownie do regulacji z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej ustalonej zgodnie z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 490) oraz opłata od pełnomocnictwa.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Pozwanej należy się zwrot poniesionych kosztów na tym etapie postępowania, na które składa się wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej liczonej od wartości przedmiotu zaskarżenia, ustalonej zgodnie z § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 wskazanego rozporządzenia i wynoszącej 1800 zł oraz wpis od apelacji w kwocie 2010 zł.

SSA E. Skotarczak SSA D. Jezierska SSA M. Iwankiewicz